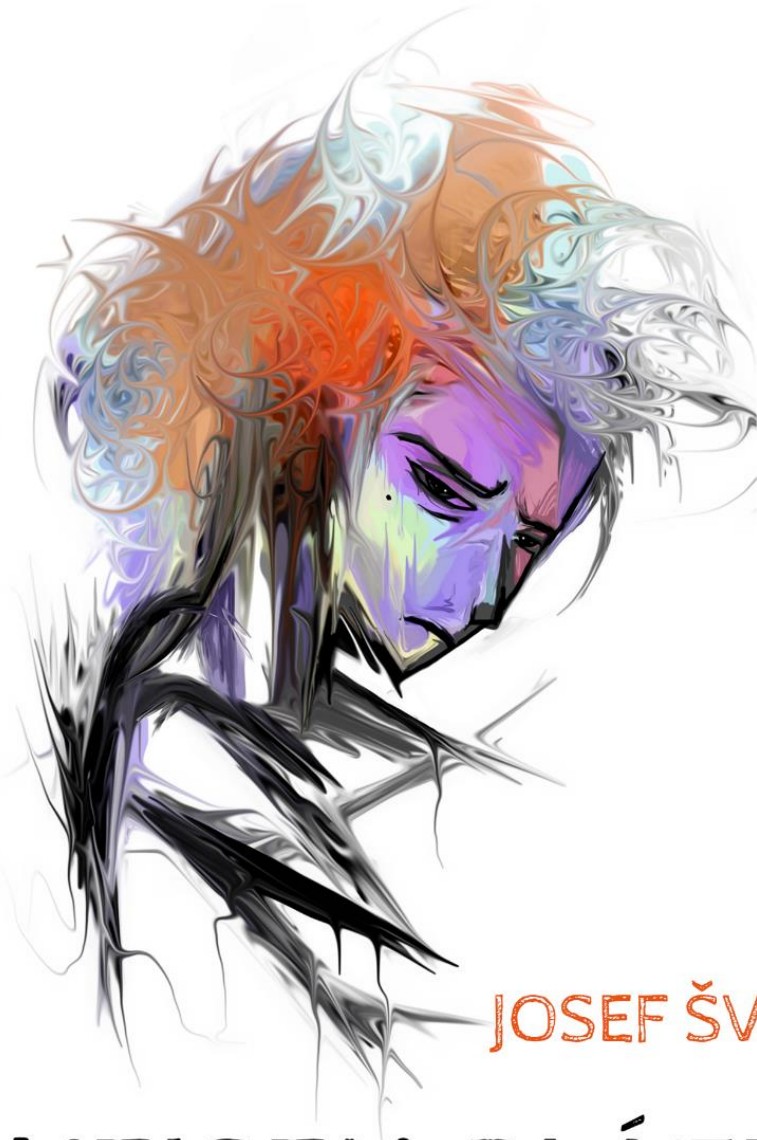

JOSEF ŠVARC

NEJSEM BLÁZEN,
JSEM VIZIONÁŘ!

Josef Švarc

NEJSEM BLÁZEN, JSEM VIZIONÁŘ!

Omluvte prosím pravopis a berte v potaz, že počítač, na kterém toto píše, nemá některá písmena.

Tento deník jsem začal psát na základě pocitů, které mne dovedly k několikátému pokusu o sebevraždu – jen pro informaci – zase se to nepovedlo. Nejsem magor, jsem nemocný.

Ale asi po pořádku.

Jako většina z vás jsem dítě svých rodičů. U mých rodičů nosí celý život kalhoty maminka, otec může říct svůj názor, ale to jen v případě, že v dosahu není bachařka. Není zlá, náš vztah se mění ve fázích. Dlouho jsem si s ní rozuměl, pouze jsem nesnášel a nesnáším její řvaní, nikdy jsem od ní neslyšel „tohle se ti povedlo, líbí se mi tvoje práce“ – chci od ní uznání. Kurva její dceři a mojí sestře jsem zajistil živnost, má z toho dobrý peníze, vydělává víc než její manžel a na černé listině jsem Já; mám pocit, že jen kritizuje a přitom se jen veze na práci mého otce, který před ní utíká do dílny a ve věku, kdy má právo a povinnost se jen věnovat vnoučatům a odpočinku, tak před ní utíká k další práci.

Otce začínám bohužel poznávat až v posledním období – jedna z mála věcí, která mi je opravdu líto; tak za tohle zasloužím opravdu nafackovat a to pořádně. Chci mu pomoci od práce, ať si odpočine, ale prozatím netuším, jak to technicky provést. Dnes je 5. dubna a zase se řítím do depresí; počkám na čas, kdy budu zase létat a vymyslím to. Přístup tady na oddělení neberu ani náhodou, dnes tu jsem týden, mají dalších 5 týdnů – ten čas jim dám a pak se začnu léčit sám. Je to delší dobu, co jsem začal poslouchat své tělo a cítím se líp, jen ty depky, kam se zase ženu. Moji synovci a kočka – to mně tu drží – jinak nic,

děti a zvířata, budoucnost a tvorové, kteří nejsou vychcaní, jen je ženou jejich pudy, což dokážu chápat.

Většina lidí je zkažená, nerodí se zlí, jen postupem času k tomuto dojdou; ano, je to jednodušší způsob života, chápu to. Nechápu, proč u toho musí ubližovat.

Slíbil jsem si, že se chci léčit a slíbil jsem si, že po dobu, co mají zdejší lékaři čas, budu čistej od drog i alkoholu. To, co jsem bral, je vlastní vypěstovaná tráva.

Projevující se účinek, prodloužení stavu blaženosti, kdy nemusím tolik spát a dokážu téměř nemožné – mozek pracuje na jiných otáčkách – tohle ale ještě proberem. Pokud jde o drogy a nezdařené pokusy o sebevraždy, mám pocit, že na toto téma mohu psát na základě vlastních zkušeností diplomovou práci.

Mí rodiče pracovali a podle jejich zdůvodnění to dělali pro nás, spíše si však řešili vlastní potřeby a mindráky.

Jedna velmi akční tetička z vlastní iniciativy mne začala přeučovat z leváka na praváka. Dnes koktám, ráčkuji, mám problémy s pravopisem, psát – poslední informace je zřejmě zbytečná. Spojitost vidím s přesunem center v mozku. Dnes mám obě ruce spíše levé, celoživotně mne přitahuje umění. Mám spíše fotografickou paměť, svět vnímám v obrazech. Jak mám celoživotně smůlu, tak i na mne se usmálo štěstí. Začíná se mi otevírat svět filmu a divadla. Účastním se úžasných projektů jako komparzista a i tato práce se posouvá dál a v určitých projektech pracuji s vizemi, kdy se snažím dát postavě charakter a nějakou osobnost poznávám a učím se. Samostatnou kapitolou jsou lidé kolem těchto projektů. Pozoruji u sebe zvýšenou

citlivost – mám pocit, že herci a další profese jsou na tom podobně jako Já – vyzařuje na mne jejich citlivá duše; dal jsem si úkol zjistit, jak se brání před okolím; nevěřím, že nemají tyto sračky jako já. Nikdy jsem nezažil od nich nějaký útok na moji osobu, spíše naopak – chci s nimi pracovat a učit se. Jediná věc, která mne vytáhla zatím i z toho nejhoršího stavu, je práce tohoto charakteru. Udělám všechno pro to, ať mohu dělat víc této práce. Nebudu psát, ale blíží se zajímavá práce tady na Moravě s KRÁLEM; doufám, že jsem to nezakřiknul – konec května rozhodne. Nevyhovuje mi moc televizní práce, ale беру to jako školu a možnost navázání kontaktů. Zvláště teď hltám knihy pana Otakara Vávry a Miroslava Horníčka a hledám zajímavé projekty; nejsem jako natursčik bez šancí; zajímavé věci se dějí a budu toho součástí. Cirka od 12 let mívám pocity nadčlověka, pocit, že jsem něco víc. Standartní odpověď „drogy, chlapec se předávkoval“, jo, ale tenkrát jsem nic nebral, nikdy jsem neměl rád kolektivní sporty. Na škole jsem bral jako trest, pokud jsem musel jít hrát fotbal a často jsem nechápal za co. Zřejmě důležitou roli v tomto hraje moje orientace – jsem Gay, buzna, řičopich – jak kdo si to přeje, další mojí láskou, pokud jde o sex, je sadomasochismus, fist a spíše netradiční formy sexu. Miluji dívat se partnerovi do očí a vidět to, jak si užívá slast. Patří k tomuto i drogy – s těma jsem začal pozdě (asi v 35 letech) a je to věc, o kterou se nenechám připravit; je to věc, která mi v tomto světě dává křídla.

Znám „nikdy neříkej nikdy“ a zase štěstí.

Hovno chlap, ŽENSKÁ a úžasná. Když jsem ji poznal, tak to první, co mi proletělo hlavou – toto je naše velká herečka?; maximálně

170 cm i v podpatcích, šedá myš a obrovská inspirace. Dnes mi je expartnerem vyčítáno, že jsem se od ní nakazil. Zřejmě lidstvím. Během posledního roku jsem přestal kouřit mé oblíbené doutníky, nepiji téměř alkohol, pouze s rodinou. V restauraci piji kafe nebo vodu. Oproti dřívějšímu stavu, kdy jsem měl láhev něčeho neustále doma, teď to domů nekupuji – místo energy drinků a slazených minerálek piji čaj nebo vodu a stále oblíbenější jsou pro mě základní potraviny jako brambory, zelenina, těstoviny, mléko, sýry, vejce – maso je pro mne více než dostačující 2x do týdne. Pokud pomínu mé deprese, tak se cítím úžasně; určitá lehkost a mám pocit, že moje citlivost se zvyšuje, více vnímám své okolí, určitá neverbální komunikace a gesta, ze kterých vnímám pocity lidí a to, co chce jejich duše říct. Psal jsem o drogách: uvažuji o pokusu na mém těle. Jednak pro nápravu mé nemocné duše nebo mozku, chci začít více sportovat, očekávám posílení sebedůvěry, zestetičnění těla a mé tělo bude vyplavovat endorfiny a hormony štěstí, které mohou nahradit drogy. Je to dlouhá cesta a těším se na ni. Za zkoušku to stojí.

V mém životě mi mnoho lidí ublížilo; jsem založením optimista a mám rád lidi, chci jim dávat smích a radost – prostě člověk moc radosti dnes nemá, tak jim chci dávat radost, štěstí alespoň na malou chvíli, určitý druh anglického humoru – nadsázka, zacházení až k hranici trapna. Zcela jistě v tom mám ještě hokej, ale věci a lidé jako Homolka a tobolka, Rowan Atkinson i u nás zavrhaný Luděk Sobota; miluji parodie, bohužel v tomto směru v této zemi oproti profesionálním umělcům kralují politici. Často uvažuji o stvoření jedné postavy, něco jako blbá blondýna apod., ale i tady to je hlavně